

**Gijs van Reeuwijk –
15 Ontwikkeling adm. Aanpak projecten – acc verschuiving
inhoudelijk werkplan naar bureaucratisch werkplan**

Ed van Gerven:

Gijs, we komen nu eventjes terug weer op het inhoudelijke werk van je. Dan ga ik even terug naar de Rijksdienst, heb je ook aan verschillende projecten gewerkt. Kun je uitleggen van hoe je eigenlijk destijds te werk ging met die projecten?

Gijs van Reeuwijk:

Ja, kijk, het is natuurlijk zo, bij de rijksdienst en later ook als zelfstandige ondernemer, hebben we, ja, heel veel molens. Ik heb het weleens geteld, en waar, ook waar ik met die jongens die hier werken, hebben we denk wel voor de helft van de molens in Nederland al eens plannen gemaakt, bij betrokken geweest. Dus dat is heel moeilijk om te zeggen van nou, deze is bijzonder, deze is bijzonder. Maar wat zie je wel. Kijk, die betrokkenheid, kijk, het is vaak heel intensief, vaak, het voortraject van een project is belangrijk. Toen we ook bij de Rijksdienst waren, was dat voortraject ook heel belangrijk. Een plan schrijven. En toen was eigenlijk het meest belangrijke dat plan schrijven. Dan hadden we wel vaak gewoon, nou dat was molenmaker X of Y die was toen vaste molenmaker op die molen. Nou, dan zeiden we, jongens, dit is het plan, en de vaste molenmaker die maakt een begroting, punt. En dan het aanvragen van subsidie, dat was eigenlijk niet meer dan een kort formuliertje van een paar pagina's met de handtekening van de eigenaar, het bestekje, en de begroting van de aannemer. En dat was het. Daar kon je gewoon, alle subsidies, alles kon daarop worden beoordeeld. Dus dat was heel, heel weinig papier, veel inhoud kon je bieden gewoon door, door het plan te maken. En, ja, weinig windowdressing.

Ed van Gerven:

Haha.

Gijs van Reeuwijk:

Vergunningen waren niet nodig. Kijk, het was in die tijd natuurlijk ook vaak dat natuurlijk het Rijk de vergunning afgaf, dus ja, het was ook wel heel bizar als je dan zegt, van ja, ik maak eerst het plan als Rijk, en ik ga daarna zeggen wat wel of niet mag. Nee, natuurlijk niet, omdat je een plan maakt was het gelijk al, hoefden d'r ook geen vergunningen. 't Was natuurlijk, werd ook ingegeven, omdat je zo min mogelijk bureaucratie wilde voor, voor de eigenaren. We wouwen voortgang hebben, we wouwen niet verzanden in allerlei procedures. Nou dat is eigenlijk zo, ja, dat begon toen de laatste tijd dat ik bij het Rijk was, begon die verschuiving al te komen, van ja, want jongens, er moet toch eigenlijk wel een vergunning komen. En voor die vergunning, ja, daar moeten toch eigenlijk wel complete tekeningen van oude, bestaande, en nieuwe toestand. Ja, dan zei je tegen, tegen de ambtenaar, van ja jongens, bestaande en nieuwe toestand, we gaan helemaal niets veranderen. Ja, maar er moet toch eigenlijk wel een complete tekening van de molen komen. Anders kunt u toch niet werken. Ja, dan zei je, ja, maar de molenmaker die gebruikt nooit een tekening, die werkt gewoon met wat ie ziet. Ja, is dat een krom stuk hout, dan moet ie een krom stuk hout gebruiken. Die heeft niets aan een molen, aan een tekening. Nou dan, ja, dat, dat daalde niet in, dat werd niet gehoord. Het was onbestaanbaar dat je op die manier.

Ed van Gerven:

Ja, ja.

Gijs van Reeuwijk:

Ik zei soms weleens van, als ik weet dat molenmaker X of Y het maakt, dan zou ik eigenlijk best durven te volstaan, niet eens een bestek te schrijven, dat ik zeg, maak de molen goed, en dat het weer in orde komt. En hij zou er netjes een prijs voor geven. En dan zou ik zo keurig netjes mijn akkoord aan durven geven.

Ed van Gerven:

Ja.

Gijs van Reeuwijk:

Omdat je gewoon wist van, als die molenmaker dat zou gaan doen, daar hoefde je niet veel voor te schrijven, die doet dat gewoon goed.

Ed van Gerven:

Dat kon eigenlijk vrij informeel eigenlijk.

Gijs van Reeuwijk:

Heel informeel. En, en dat zie je dus in de tijd, en dat is natuurlijk niet alleen bij de molens, je ziet dat natuurlijk in de hele samenleving, dat we steeds meer gaan verzanden in, in de gedachte dat je grip op de zaak kunt krijgen, als je het maar ontzettend breed gaat omschrijven met foto's etc. Terwijl dat natuurlijk niet de essentie is om grip op een zaak te krijgen. Het is vaak ook een, een vermijdingsgedrag van, als ik maar een checklistje heb met tien punten, en alle tien punten zijn ingeleverd, dan is de aanvraag compleet. Nou dat zien we op dit moment ook. Als we zien wat we nu indienen, nou het is vaak bizar wat je er aan stukken bij moet leveren. Maar inhoudelijke toetsing die vindt eigenlijk niet meer plaats, of we het nou bij de Provincie of bij het Rijk indienen, er is geen enkele inhoudelijke toetsing. Men kijkt alleen, is het uurloon wel goed toegepast, zijn de staartkosten goed toegepast qua percentages. En ik heb een lijstje met tien punten die erbij zitten, en dan zeggen wij, ik heb een nulmeting gemaakt. Nou hoe staat de molen d'r nu bij? En dan komt de hele aanvraag terug. Ja, dit kunnen we niet in behandeling nemen, want u heeft het inspectierapport er niet bij. En dan zeg je, ja, maar de nulmeting, meneer, mevrouw, is hetzelfde als een inspectierapport. Ja, nee, zeggen ze dan, dat kan niet, het inspectierapport moet erbij. Nulmeting staat niet op ons lijstje, nee, dat kunnen we niet, het is niet compleet deze aanvraag. Nou en dan pak je datzelfde, de nulmeting, en dan verander je nulmeting in inspectierapport. Ja, kijk, dit bedoelden we nou, zeggen ze dan. Nou, kijk, dat, dat is het niveau waarop het tegenwoordig gaat. Dus het is, het is heel erg verschoven van een, ja, veel meer een concreter plan, werkplan van zo moet het worden uitgevoerd, naar meer een bureaucratisch plan van, dit moet er allemaal bijzitten. En als er nou wat mee werd gedaan, dan was het misschien nog te billijken, maar het vervelende is dat eigenlijk, natuurlijk heel veel gevallen wordt ingegeven van, het is ook een bezuiniging. Men is tegenwoordig steeds meer bezig om de lat aan de, bij de voordeur steeds hoger te leggen, steeds meer stukken vragen meer diepgang, etc. Ben je dan eenmaal daar overheen gesprongen met je grote stapel, dan laten ze je vervolgens zwemmen, want dan denken ze, ja nou hij is over de eerste hobbel heen, van daar is allemaal alles wel goed. We hoeven niets meer te controleren. We zien dat ook met geld. Kijk, vroeger werden netjes de rekeningen en de bonnetjes werden gecontroleerd, van nou wat is er uitgegeven. Als ik nu een subsidie tot 125.000 euro krijg, of ik, of nou ja mijn opdrachtgever, de molen. En het is 110.000 euro. Nou en er staat ergens in, ik zou een nieuw wiekenkruis, een nieuw riet op het achtkant aanbrengen, dat wordt ook als prestatie gezet, is er een nieuw wiekenkruis en een nieuw riet, nou dan vul je in, ja, een nieuw riet, fotootje van nieuw wiekenkruis en nieuw riet, klaar. Je hoeft geen bonnetje te laten zien, je hoeft geen aflevering, of het nou 140.000 euro aan subsidie heeft gekost, of je hebt het voor 25.000 weten te realiseren. Dat is het. Je vult in een bedragje, dit verklaar ik dat ik heb besteed, en that's it. Dus, ja, dat is dan zogenaamd om het makkelijker te maken voor de burger, maar dat is dus ook wel vaak, ja, het nodigt ook wel uit tot een, ja.

Ed van Gerven:

Het is niet, het is niet transparant.

Gijs van Reeuwijk:

Het is niet transparant, het is niet, niet, niet even veilig, ja veilig, maar het is niet helemaal dat het even goed besteed dan, ben ik bang. Dus daar, dat zijn dus denk ik allemaal, allemaal uitvloeisels van het, het verschil in aanpak.